

1

Udenpå lignede det et helt almindeligt hus. Det var lavet af gule mursten og lå for enden af en vej med andre almindelige huse. Taget var sort. Fra parkeringspladsen gik man hen ad en flisegang til indgangsdøren, som var grå og meget bred. Over den stod der "Bjerget" med store bogstaver.

Det var først, når man var kommet indenfor, og døren havde lukket sig bag én, at man opdagede det, faktisk først efter nogle timer, så vidt jeg husker. At væggene var lodne og svampede. Jeg kom vist nok til at skribe, da jeg ville læne mig op ad en og fik noget slimet stads på min arm, men det var der ingen, der tog sig af. De smilede bare og snakkede. Dem, der kom med mig, snakkede med dem, der tog imod mig, og en gang imellem så de alle sammen på mig og ville have mig til at snakke.

Jeg kan ikke huske, hvad jeg sagde, måske ingenting. Jeg kan heller ikke huske, hvem der kom med mig, men det var Stan og Giveren, der tog imod mig. Stan var høj og gik med dolk i bæltet. Hans hår var en lille smule langt og så tyndt, at man kunne se hovedbunden igennem det, og når han strøg det væk, så det ud, som om han troede, at det var så tungt, at han næsten ikke kunne bære det. Jeg så mest på hans kæmpestore sandaler og grålige tennissokker.

På et tidspunkt gik Giveren hen og åbnede kontorvinduet, tændte en smøg og blæste røgen ud gennem sprækken. Jeg husker det så tydeligt, fordi jeg godt ville have haft en selv. Senere viste Stan mig spisestuen, hyggeren, køkkenet, kælderen, badeværelserne og til sidst mit værelse. Det var ok, seng, skrivebord, skab og en opslagstavle. Jeg skulle selv præge det, sagde han. Det ville min vogter hjælpe mig med, men han var syg for tiden.

Efter aftensmaden stod jeg ude på gangen. Jeg var meget træt og vidste ikke, hvor jeg skulle gøre af mig selv, fordi jeg umuligt kunne læne mig op ad noget. Da jeg et øjeblik havde glemt det, ætsede væggen mit ene skulderblad, så jeg kunne mærke det svide længe efter.

Der var en masse larm. Et par unger sloges, nogle andre skændtes med vogterne om opvasken, og én sad på kontoret og plagede om at få lommepenge. Jeg følte mig tilovers og fandt mig et hjørne, hvor jeg kunne stå i mørket og følge nogenlunde med, mens jeg gruede for, hvad der ville ske, når jeg skulle i seng, hvis jeg nu kom til at røre ved væggen i løbet af natten. Hen ad gangen lå værelserne på stribe, og med mellemrum gik en dør op og spyttede en eller to unger ud, som rendte efter hinanden, snakkede sammen eller bare gik og tullede for sig selv, og nede for enden kunne jeg se den dør, jeg samme eftermiddag var kommet ind af. Den var lige så bred som gangen, egentlig meget praktisk, for alle slæbte på en masse bagage, når de kom, men det tænkte jeg ikke over dengang. Jeg vidste også, selvom jeg ikke ligefrem kunne se det fra min post, at til venstre lige efter kontoret var indgangen til spisestuen og overfor døren til køk-

kenet, som var oplyst som et slagtehus og dækket af hvide fliser fra gulv til loft. Det virkede underligt, at man kunne lave noget derude, som smagte godt, det lignede nærmest et sted, hvor man fremstillede en slags lyserødt pulver, som hverken smagte eller lugtede af noget som helst.

Til højre for mit hjørne gik en smal trappe ned til kælderen, hvor Stan havde vist mig nogle værksteder, der flød med materialer, musikinstrumenter og maling, som var klasket ud over vægge og gulve. Det så ikke ud til, at nogen af dem blev brugt til noget fornuftigt. Lyset på trappen var gået ud, og døren for foden af den, som førte ind til den lange gang med værkstederne, var låst, det havde jeg lagt mærke til, da Stan viste mig rundt. Han havde en del nøgler i bæltet ved siden af dolken.

Pludselig mærkede jeg en svag bevægelse bag mig, og inden jeg nåede at protestere, var jeg på vej ned ad trappen, baglæns. "Nu slår jeg mig ihjel," tænkte jeg, for trinene var af cement, og det gik så stærkt, at jeg ikke kunne holde balancen, ikke engang skringe, for nogen holdt mig for munden. Jeg opgav at stritte imod og tænkte, at det hele kunne være lige meget, mens jeg blev skubbet og trukket gennem kælderdøren, hen ad gangen og ind i noget, der mindede om en gymnastiksal. Overalt lå der redskaber, papkasser og brædder som på en indendørs byggelejeplads, og hvem det så var slæbte mig ned i hjørnet til en lille dør bag ved en stor bunke madrasser. Jeg lukkede øjnene for ikke at gå helt i panik, slog mig på den ene albue og blev sat på en stol. Der lugtede som på et gammelt loft.

"Kom nu!" lokkede en stemme. Jeg vovede at åbne øjnene

på klem og trak mig med et brøl baglæns ved synet af den kæmpemæssige edderkop, der dinglede i en tråd for næsen af mig. Mit baghoved hamrede imod et eller andet, og jeg vendte mig og så, at jeg befandt mig under en trappe i et bittelille rum med kun én siddeplads, taburetten, som jeg selv sad på. Foruden den var der en gyngestol, en stabel nye gulvspande, nogle defekte gymnastikredskaber og en gammel slikmaskine af den slags, man putter to kroner i og får M&M's eller de der turkisfarvede pastiller ud af.

“Hiv øjnene til dig,” sagde den største af drengene – jeg stirrede stadig vildt på edderkoppen, som hvert øjeblik kunne springe på mig.

“Tag den væk,” hviskede jeg. Min stemme var tør som sandpapir. Den store nikkede til en lidt mindre dreng, som stille og roligt tog fat om edderkoppen og lagde den ned i en skotøjsæske. Da han trak hånden til sig igen, sad der nogle mindre edderkopper på den.

“Hov!” sagde han, lettede låget og smed dem tilbage, hvor de kom fra.

“Velkommen til mørkemøde!” sagde den store, og jeg sukkede dybt, før jeg var i stand til at koncentrere mig. Ingenting kunne være værre end en edderkop på to millimeters afstand.

“Jeg hedder Hjerne,” sagde han, “altså jeg har også et andet navn, men det glemmer du, når du går ned ad trappen, forstået?”

Jeg nikkede.

“Ham med edderkoppen hedder Kryb.”

“Logisk,” sagde jeg for at demonstrere, at jeg var i besiddelse af en normal stemme.

“Og det der,” han pegede på en pige, som smilede hele tiden, som om hun ikke kunne andet, “er Drøm, hun er ekspert i at vikle.”

“Vikle,” gentog jeg fåret.

“Ja, vikle de voksne, så de gør, hvad man vil have dem til, og tror, at de selv har fundet på det. Ham, der slæbte dig herved, hedder Power, dum som en dør, men stærk. Han holder vagt. Du er altid sikker, når du befinder dig her, men ellers skal du ikke regne med nogen. Sørg for at have en ting, der tilhører en af os i din seng, så sker der ikke noget, mens du sover.”

“Ok.”

“Du kan tænke over til i morgen, om du vil være en af os, “de tavse”. Det kræver, at du æder den edderkop, du så før, og at du bestemmer dig for et navn. Hvis du ikke vil, glemmer du alt om os.” Han så ud, som om han mente det.

“Ok.”

De andre tre tog hinanden i hænderne og hviskede et eller andet, som jeg ikke kunne høre.

“Så sagde vi jo,” begyndte Drøm med skinnende øjne, “at vi red på en hest til et andet land ... “

“Ikke nu, Drøm,” sagde Hjerne. Drøm fik et sørgmodigt udtryk i ansigtet, stirrede på et punkt oppe under trappen og mumlede videre: “og der mødte vi jo min mormor.” Hendes mumlen fortsatte en tid, uden at man kunne skelne ordene. Kryb lukkede døren op og gik hen og bankede på den, som førte ud til trappegangen, to bank, pause og to bank igen. Der skete ingenting. Nogle sekunder efter kom svaret, og vi gik roligt op og gjorde os usynlige bag hver vores dør.

Jeg kunne selvfølgelig ikke sove. Hvorfor havde de ikke givet mig en ting til at lægge under hovedpuden? Arkitektlampen, som var værelsets eneste belysning, havde fået nogle ordentlige tæsk og lavede et skævvredet spot på væggen over sengen. Om så den kom i hænderne på landets bedste metalsmed, ville den aldrig blive lampe igen. Pæren var alt for skarp og viste den klamme, sumpede væg i al sin gru, så jeg var nødt til at slukke, men straks efter tændte jeg igen, fordi det var værre at tænke på væggen end at se på den.

Jeg stod ud af sengen og rettede på skærmen, så den lyste ned mod gulvbrædderne. De var blanke inde ved væggen, men grå og slidte på midten og fulde af hakker, som om den forhenværende beboer havde ligget og kastet med noget skarpt. Mens jeg stirrede på alle ridserne, som nogen havde forsøgt at slibe væk og dække med lak, fornemmede jeg, at mellemrummene mellem gulvbrædderne var blevet bredere. Ganske stille rykkede plankerne sig længere og længere fra hinanden, så sengen til sidst stod og balancerede på en slags tremmer, og jeg kom til at ryste så voldsomt, at jeg var bange for at falde ud af den og ned i det sorte, ubestemmelige, der befandt sig nedenunder. Jeg stirrede på det nærmeste bræt, og i et kort øjeblik dannede de hundrede ridser, hakker og huller et ord: Johannes. Sekundet efter var det forsvundet, og jeg lå tilbage klamrende mig til sengen, som mest af alt mindede om et skib i en orkan.

På et tidspunkt må jeg alligevel være faldet i søvn, for jeg vågnede ved, at noget berørte min skulder, og jeg knyttede næven og slog, som jeg aldrig har slået før. Derefter var der blod, og jeg tænkte, at alt, hvad jeg havde hørt om helvede,

var mildt underdrevet. Da jeg kom til mig selv, fik jeg øje på et voksent menneske, der lå på knæ ved siden af sengen og dryppede fra den blodtud, jeg netop havde langet hende.

“Undskyld,” sagde jeg.

Hun så op, og selvom munden var dækket af hånden, der forsøgte at tvære blodet væk, kunne jeg se på øjnene, at hun smilede.

“Du drømte vist noget slemt,” boblede hun og gik baglæns ud af værelset, som om hun frygtede, at jeg kunne finde på at gentage succesen.

2

“Har du sovet godt?” spurgte hende med blodtuden, da jeg næste morgen kom ind i spisestuen, hvor der var stearinlys på bordet, og Hjerne sad sammen med to små unger og spiste cornflakes.

“Bortset fra at det føltes, som om sengen gyngede,” svarede jeg og mærkede Hjernes størrelse 55 over skinnebenet.

“Ja,” sagde hun, “sådan kan det godt føles, når man er på et nyt sted. Jeg hedder for resten Rosita, jeg er praktikant og skal være her i tre måneder. Det behøver du da ikke at se så forskrækket ud over.” Hun havde åbenbart ikke bemærket det med sparket.

Jeg forsøgte at følge efter Hjerne, da han forsvandt, men han skubbede mig væk og snerrede: “Du lugter af vogterpis.”

Dagen sneglede sig af sted. Jeg skulle bare gå og finde mig til rette, havde Stan sagt, hvorefter Giveren forklarede mig, hvad jeg ville få af lommepenge og tøjpenge, og at jeg måtte indstille mig på at blive her foreløbig.

Jeg gik hen og gloede ud i køkkenet. Bordene var af stål og skinnede, så man fik ondt i øjnene. På en stol stod der en kasse med madvarer, som køkkendamen var ved at sætte ind i køleskabet.

“Her,” sagde hun, og inden jeg fik set mig om, havde jeg en fersken i hånden.

“Tak.” Egentlig var jeg ikke sulten, havde jo lige rejst mig fra morgenmaden, men jeg blev glad for den alligevel, den var meget blød og rigtig flot i farven. På en måde var den det første venlige, jeg havde mødt, og jeg glædede mig til at lægge den på værelset.

“Hvad hedder du?” spurgte jeg.

“Børnene kalder mig Jesus.”

Jeg studerede hende nærmere, pludselig var jeg ikke sikker på, at hun var en dame. Håret var meget kort og strittede i nakken, røven bred som på en elefant, rigtig bedstemor, men så var der hænderne, de lignede grabber, kæmpestore og klodsede, undtagen når der var mad i dem. Vips, så var et stykke kød skåret i skiver, hov, så stod man med en knækket valnød i hånden. Det var som at overvære en tryllekunstner i arbejde, man vidste aldrig helt, hvordan det var gået til. Jeg måtte spørge Hjerne og de andre, om Jesus var en kvinde eller en mand. Var der ikke bryster under forklædet? Men skyggerne på ansigtet lignede skægstubbe.

Tankerne gav sig igen til at kredse om den beslutning, jeg var nødt til at tage. Jeg havde brug for de tavse for at få svar på alle mine spørgsmål, men hvis jeg ville være med, var der det med edderkoppen. Jeg kunne simpelthen ikke sluge den, ville med sikkerhed besvime eller brække mig. Desuden vidste jeg ikke, om jeg var i stand til at glemme alt om møderne under trappen. På den anden side kunne jeg slet ikke forestille mig, hvordan jeg skulle klare mig uden de tavse, for bortset fra Rosita, som virkede meget venlig,

var gruppen de eneste på dette mærkelige sted, der talte, så jeg kunne forstå dem.

Jeg gik langsomt hen til mit værelse og lagde ferskenen på bordet. Den lå ligesom og lyste og gav mig en følelse af, at gulvbrædderne foreløbig ville blive på deres plads. Så rykkede jeg sengen lidt ud fra væggen og lagde mig oven på dynen. Det medførte også, at jeg ikke kunne se ridserne, hvad der var en stor fordel.

Det bankede på døren, og Rosita stak hovedet indenfor.

“Er her sikkert?” spurgte hun, “eller bliver jeg knockoutet igen?”

“Nej, nu har jeg jo vundet titlen,” forsøgte jeg.

“Uhm, er den til mig?” Hun gik hen imod ferskenen.

“Nej!” Jeg for op, og hun trådte et skridt tilbage og så bange ud.

“Det er bare fordi,” stammede jeg, “at det er det eneste, jeg har, der er pænt, altså.” Det lød dødssygt. “Her er så ... bart.” Jeg så mig omkring i værelset, som lignede en fængselscelle.

“Nå, ja.” Hun slappede af igen, “det kan jeg godt se, men skal jeg så ikke hjælpe dig med at pakke ud. Har du lagt dit tøj ind i skabet?”

Hun gik straks i gang. For hver eneste trøje og sok, hun lagde på plads, kom jeg til at fryse lidt mere. Jeg var sikker på, at der var et eller andet, der åd det, så snart man lukkede lågen.

“Sådan!” Hun vendte bunden i vejret på tasken og slog på den, så nullermænd og gammel jord dryssede ud på gulvet. “Nå,” hun grinede, “nu bliver du vist nødt til at støvsuge.”

“Tak for det!” Jeg lavede et surt ansigt.

“Hvad kunne du så tænke dig?”

Jeg trak på skuldrene og svarede: “At være tusind kilometer væk fra det her sted.”

“Det kan jeg godt forstå.” Hun så gravalvorlig ud, “men nu er du her altså, og så kan vi jo prøve at gøre det så hyggeligt som muligt, ikke? Hvad med et verdenskort på væggen? Så kan du ligge og drømme dig tusind kilometer væk.”

“Jo, men ...”

“Jeg får Giveren til at lægge ud, kom!”

Giveren så på mig, som om jeg havde gjort noget kriminelt.

“Hvad tror du, sådan et vægkort koster?” spurgte hun.

“Det ved jeg ikke.”

“Sådan noget skal du undersøge, det er på den måde, man lærer at passe på pengene,” sagde hun, “værsgo, du kan låne telefonen.” Jeg stod med røret og lignede en idiot, og Rosita stirrede ned i gulvet. Det var helt tydeligt, at her på kontoret var hun slet og ret praktikant.

“Så er det bare at finde nummeret, ikke!” Giveren så på mig over brillerne og smilede et smil, der betød: “Jeg kan få dig til hvad som helst, din lille mide.”

“Ellers tak!” sagde jeg surt, “klarer mig fint uden,” og så gik jeg. Hun kom frem i døren bag mig og råbte: “Her snakker vi om tingene, det kan du lige så godt lære,” og jeg gav hende fingeren og bestemte, at jeg var nødt til at æde den edderkop. Jeg kunne lige så godt forberede mig på det.

3

Turen ned ad trappen var ikke så uhyggelig som dagen før, fordi jeg vidste, hvad det handlede om. Tværtimod lod jeg mig bare svæve, det var faktisk behageligt og kildede lidt i maven. Power gik med ind, for vogterne drak kaffe, sagde han.

Hjerne havde overtaget taburetten, og jeg blev placeret på de omvendte spande, svedte allerede så jeg var helt klam under armene og på panden.

“Nå,” sagde Hjerne og var lige så venlig som dagen før, ikke et ord om vogterpis og ingen spark over skinnebenet, som stadig var ømt fra om morgenen, “har du bestemt dig?”

“Jeg tror ikke, jeg kan,” svarede jeg, “er det ikke ok, hvis jeg sværger eller noget andet?”

“Det er os, der bestemmer reglerne,” svarede han, “desværre!” Han slog ud med hænderne som en ekspedient, der beklager, at han lige har solgt det sidste par bukser i ens størrelse.

Spyttet begyndte at samle sig i munden. Min aftale med mig selv gik ud på, at jeg så hurtigt som muligt skulle synke den, ligesom med en pille der smager bittert.

“Må jeg slå den ihjel først?” spurgte jeg.

“Niks.”

“Får jeg noget at drikke bagefter?”

“Nej, men du kan få lov at prøve maskinen.” Han nikkede hen imod den og gav mig en tokrone. Jeg puttede mønten i, drejede rundt og fik tre hvide og to turkise pastiller, som jeg sad parat med i hånden. Stirrede desperat på dem og håbede, at jeg ikke ville se dyret, før det var inde i munden.

“Nå, Kryb,” sagde Hjerne, “skal vi få det overstået?”

Jeg bøjede nakken bagover. Mine øjne levede deres eget liv og kunne ikke lade være med at blinke en enkelt gang, lige da han styrede den på plads. Jeg så hans koncentrede ansigt, tungen ud af den ene mundvig, tommel og pegefinger, der førte det krablende sorte individ hen over åbningen. Så justerede han lidt, den ville åbenbart heller ikke finde sig i det, og netop da mærkede jeg noget kilde inde på tungen og sank og sank, men den var stærkere, end jeg havde regnet med og kæmpede stædigt imod. Til sidst vendte halsen vrangen ud, lukkede sig simpelthen sammen og ville ikke lade edderkoppen komme igennem. Nogen lavede bræklyde, og det var mig.

I samme øjeblik kastede Power sig over mig og lukkede min mund, så jeg var tvunget til at synke i en uendelighed, til jeg pludselig mærkede noget koldt og vådt omkring tungen og blev svimmel ved tanken om, at det måtte være den sorte, lodne krop, der var bristet. Jeg hævede hånden med de klistrede pastiller i som for at vise ham, at jeg var klar til næste skridt, og han slap langsomt og lod mig kaste hele bunken ind på en gang og sutte, smaske og synke uden at opfatte, hvad der skete omkring mig. På den ene side var

jeg overbevist om, at jeg havde kvast edderkoppen, på den anden side kunne jeg mærke den, i brystet, mellemgulvet, maven. Den kravlede rundt i mit indre og spredte gift, og jeg var ude af stand til at gøre noget. Jeg fortrød, og jeg hadede hele det her forheksede sted. Jeg ville aldrig slippe af med edderkoppen igen, det var jeg sikker på.

“Det må du undskylde,” sagde Power, “men når man har bestemt sig, så skal man også gøre det, ikke Hjerne?” Hjerne nikkede.

“Pis!” sagde jeg bare. Jeg var gal, og jeg var træt, så træt at jeg ville skide på deres åndssvage regler.

“Det var min bedste edderkop,” sagde Kryb, “nu skal jeg fede en ny en op, det tager lang tid, men det så fandeme godt ud.”

Jeg skulede til ham og hvædede: “Du er syg i hovedet. I er alle sammen syge i hovedet.”

“Så, så,” sagde Hjerne, “tal pænt.”

“Hvad så med dig i morges? Hvordan var det lige, du talte til mig?”

“Det deroppe gælder ikke, det kan du lige så godt vænne dig til. Du skal lade være med at fortælle noget til dem – og så til en praktikant.” Han rystede på hovedet.

“Hun hedder Rosita.”

“For helvede!” Han lagde nakken tilbage, lukkede øjnene og holdt sig på panden, “du sagde hendes navn.”

“Og hvad så?”

“Det kan du altid få at vide, nu skal vi høre, hvad du vil hedde.”

“Jeg kan ikke finde på noget, jeg har prøvet, kunne ikke

tænke på andet end den edderkop.”

De så alle fire på mig, som om jeg havde skuffet dem voldsomt, og der var stille i lang tid. Så sagde Hjerne: “Du blander verdenerne sammen, husker alt for godt.”

“Jeg havde engang et spil, der hed Memory,” sagde Drøm.

“Memory,” gentog Hjerne, og smilede, “du skal hedde Memory, den der husker.”

Jeg sagde navnet inde i mig selv og kunne godt lide det. Det følte, som om jeg aldrig havde heddet andet.

“Drøm!” sagde Hjerne, “forklar ham det med navnene.”

Drøm tog mit ansigt mellem begge sine hænder og så mig dybt i øjnene. “Oppe på Bjerget,” begyndte hun, “hed du noget, andre har bestemt, men i det sekund du fik dit navn her i bunden, glemte du det. Vogterne ved ingenting og kalder dig stadig det gamle navn, men når det kommer ud af munden på dem, pulveriseres det som Klokkeblomsts støv og bliver til det nye navn, inden det når hen til dit øre.

“Jeg har allerede glemt mit rigtige navn,” sagde jeg og var pludselig i helt enormt godt humør. Hvordan kunne jeg tænke noget ondt om dem, de sad jo der rundt omkring mig og var mine venner, de eneste jeg havde faktisk.

“Nu kan du spørge alt det, du vil,” sagde Hjerne.

“Hvorfor måtte jeg ikke sige Rositas navn?”

“Fordi her holder vi alt, hvad vi lover. Det betyder, at ting ikke kan gøres om. Når hun er blevet kaldt Rosita her, hedder hun Rosita, altså det samme som deroppe, og det forstyrrer vores system.”

“Må jeg så ikke få at vide, hvad I rigtig hedder, altså deroppe?”

“Det er der ingen, der kan huske, vi er nogle andre deroppe.”

“Hvorfor sparkede du mig i morges?”

“Fordi du betroede dig til en praktikant. Det skal man aldrig gøre. De virker flinke, de får dig til at snakke, og de forsvinder. Det, du har givet hende af dig selv, tager hun med sig, og der bliver et hul, der hvor det har været. Dem, der lader sig lokke mange gange, går rundt og ligner en schweizerost, de har ikke en chance for at blive hele igen.”

“Jeg tror altså, at hun er god nok.”

“Det er lige meget, hun forsvinder! Hold dig til os, vi er ligesom dig.”

“Så sagde vi jo,” begyndte Drøm lige så stille.

“Ikke endnu,” snerrede Hjerne, “er der mere, du vil vide, Memory?”

“Ham der Jesus i køkkenet, er han en dame eller en mand?”

“Ingen ved det, og det er kun i starten, man tænker over det. Jesus ved altid, hvad man trænger til, sådan er det bare.”

Det var rigtig nok, tænkte jeg. Hun eller han vidste, at jeg ville blive glad for en fersken, selvom jeg slet ikke var sulten. Jeg havde stadig ikke spist den, og det gjorde mig på en måde glad at vide, at den lå på mit uhyggelige værelse og ventede på mig. I det samme var der noget, der rørte sig i min mave, og jeg krummede mig sammen. Jeg får aldrig fred for den, tænkte jeg.

“Det der med edderkoppen,” stønnede jeg, “hvorforskal man egentlig det?”

“Den store, sorte edderkop med de hårede ben kæmpede jo for sit liv inde i Memorys mund,” begyndte Drøm, og denne gang lod de hende fortsætte. “Den sprællede med alle sine otte ben og var rasende over at være fanget. Nu troede den lige, at den skulle befris fra Krybs æske, og så blev den bare lukket inde i en hule af kød. Den kunne ikke få luft og sprællede ned igennem et rør, som var meget smalt. På vejen ned rev den sit ene ben af på Memorys drøbel, som den troede, at den kunne hænge sig i. Det gjorde ikke særlig ondt, men den kunne ikke holde balancen uden det ben og faldt og faldt, og pludselig fik Memory krampe og brækformemmelser, og alting strammede sammen om edderkoppen, den mærkede, at den ikke længere kunne beskytte sin mave, som eksploderede og sendte små bitte edderkoppeunger ud i hele Memorys krop. Uden sin mave var den bare en slatten hud med sprælleben og kunne slet ikke klare sig imod skarpe cornflakes og søer af juice og mælk, så den druknede, men den var stadigvæk gal og tænkte slet ikke over, at det var det samme, den selv havde gjort ved sin egen mand, ædt ham med hud og hår. Nu ligger den og skvulper og bliver skidt ud med lorten, mens de små edderkopper stille og roligt vokser og kribler lidt en gang imellem. Når der kommer dumme tanker ned til dem, spiser de sig tykke og fede, for dem elsker de, der er kun én eneste ting, der kan få dem til at forsvinde, og det er kærlighed. Kærlighed er ikke noget for edderkopper, de bliver rynkede og tørre, så hvis du en dag slår en hel masse små prutter på rad, så er det dem, der

er forduftet, og så har du mødt ægte kærlighed, men regn ikke med, at det sker.”

Jeg kunne allerede mærke dem i alle mine tarme, endda i fingre og tæer, jeg ville aldrig blive fri, for hvordan skulle sådan en som mig nogen sinde komme til at opleve ægte kærlighed?

Jeg må have set fuldstændig nedbrudt ud, for Hjerne sagde opmuntrende: “Kom nu mand, alle vi andre går da også rundt som levende terrarier, så er man aldrig alene, tænk på det!” Jeg rakte tunge ad ham. I det samme begyndte Power at røre på sig. “Jeg tror, de er færdige med kaffen,” sagde han.

“Og smøgen,” tilføjede Kryb.

“Og den anden smøg,” smilede Drøm.

“Og så det løse,” grinede Hjerne.

De andre rejste sig, jeg blev nervøs.

“Øh, I sagde, at jeg måtte få noget med, så jeg kunne være tryk på mit værelse,” sagde jeg.

“Nå ja, vent lige lidt,” kommanderede Hjerne, “det havde jeg sgu glemmt. Hvem af os føler du dig tryk ved, altså aller-mest, bare vær ærlig, vi kan bære det.”

Jeg så mig omkring. Ikke Kryb i hvert fald, han ville bare forære mig en edderkop, og Hjerne lugtede underligt. Jeg kunne ikke lide at sige det, men det gjorde han altså. Drøm var så sart, at hun havde rigeligt i at beskytte sig selv.

“Power,” sagde jeg. Han var allerede på vej ud, men vendte sig om ved lyden af sit navn.

“Vil du virkelig have noget af mit?” spurgte han genert.

“Ja tak.”

“Ok.” Han så ud, som om det krævede virkelig stor hjjerneaktivitet at finde ud af, hvad han skulle give mig. Så tog han hånden ned i lommen og rakte mig en lille bitte lommekniv. Den havde perlemorsskæfte, og når den var lukket sammen, kunne jeg have den inde i hånden.

“Er du sikker på, at du vil af med den?” spurgte jeg.

“Den er bare hos dig, indtil ...”

“Nå ja, men så tak.”